

Arrest

nr. 98 417 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 1992 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Duitse overheid. Deze werd op 17 juni 2005 afgewezen.

Op 11 juli 2005 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstantie.

Op 30 september 2005 werd Duitsland verzocht om verzoekers terug te nemen. Dit terugnameverzoek werd op 12 oktober 2005 ingewilligd.

Op 28 maart 2006 werd ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*bijlage 26quater*) genomen.

Op 28 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 9 juli 2012 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie op van niet ontvankelijkheid wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang en dit om reden dat er enerzijds sprake is van een gebonden bevoegdheid in hoofde van verweerder en anderzijds omdat de bestreden bevelen een herhaald bevel uitmaken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoekers niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde terzake over een gebonden bevoegdheid.

Tevens blijkt uit het administratieve dossier dat tegen verzoekers reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 28 maart 2006. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de eerdere bevelen van 28 maart 2006 werden aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door verzoekers. De eventuele schorsing en nietigverklaring van de bestreden bevelen wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekers niet en leveren voor hen *prima facie* geen nut op omdat verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2006 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekers *prima facie* geen wettig belang hebben bij hun beroep (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Ter terechtzitting stellen verzoekers dat zij menen dat zij hun belang behouden omdat zij zich in huidig verzoekschrift beroepen op een hogere rechtsnorm zijnde de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in die zin dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen, is het mogelijk dat er sinds het uitvaardigen van het eerste bevel nieuwe feitelijke omstandigheden tot stand zijn gekomen waardoor zou kunnen worden aangenomen dat de uitvoering van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten in strijd zou kunnen zijn met een hogere rechtsnorm.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voeren verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

Verzoekers verwijzen onder meer naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het beroep dat ze hebben ingediend bij de Raad tegen de beslissing van verweerder inzake deze aanvraag. Zij stellen dat minstens een arrest van de Raad dient te worden afgewacht en stippen ook aan dat er door de bestreden bevelen in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoeker.

Bij arrest nr. 98 416 van 6 maart 2013 heeft de Raad de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen vernietigd om reden dat de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens in verband met de beoordeling van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend heeft geïnterpreteerd. Bijgevolg is er geen degelijk onderzoek gevoerd naar de vraag of verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Aldus is het duidelijk dat de bestreden beslissing werd afgeleverd zonder dat er een degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien blijkt dat in de aanhef van de bestreden bevelen wordt vermeld *“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie, daterend van 12 juni 2012”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de beslissing van 12 juni 2012 duidelijk een instructie wordt gegeven aan de burgemeester om een bevel aan verzoekers te verstrekken. Immers staat het volgende in deze beslissing: *“Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na kennisgeving.”* Beiden beslissingen werden op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht waaruit de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, blijkt. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat geen degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2012 uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

Om deze redenen behouden verzoekers hun belang bij het beroep en dienen de bestreden beslissingen tevens te worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2012 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU